

Karácsonyi csoda

Ismét itt van. Eljött az advent.

Ámbár a tavalyi még a szemünk előtt.

Próbálkozások. Kudarok. Feladás. Vágy.

S most kezdődik minden elölről.

Talán kegyetlennek tűnik az élet, hogy évről évre elének tárdolgokat és azt mondja: itt az idő, próbáld újra, küzdj, szenvedj! Tán most majd sikerül.

S mi elkezdjük: ajándékvásárlás, munka, készülődés — mind fagyos meleg forgataggá olvad egybe a kezdődő télben.

Rohanunk az ünnep után, amely nem vár. Üldözzük, nehogy lemaradjunk róla. Ha lekéssük, nincs újabb vonat — gondoljuk tévesen.

Marad a csalódás keserű szájíze, amit sütemények sokaságával igyekszünk elnyomni, és a várakozás a következő adventre. Ez a várakozás nem más, mint a felelősség és a tetek elodázása újabb egy évvel. Miért ne kezdődhetne az adventünk pl. rögtön karácsony után? Mert ha sokat várunk, lehet, hogy jövőre is későn kezdünk csomagolni.

Kergetjük a múlt és a jövő karácsonyait, s közben elszalasztjuk a jelen ünnepét.

Adventtel elkezdődnek régi-új félelmeink. Újra előjönnek a kérdések:

Lesz elég időm? Örülni fog-

nak? Lesz ünnepi hangulatom? Jókedv?

Bensőségesség? Békesség? Megérintettség? Boldogság?

Próbálkozunk. Nézzük a körülöttünk levő világot, tud-e segíteni.

Az áruházakban már novemberből karácsonyi fények, díszek; —mi is feltesszük; többet mint tavaly, mert hátha ezen múlt?! A bankok kedvező törlesztésű hiteleket hirdetnek;

—s lassan el hisszük, hogy a drágább-nagyobb ajándék fogja biztosítani mások és a magunk örömét.

„Csodálatosan elegáns ruhaköltemény, ragyogóan érzi majd magát benne”;

—s hallgatunk a külső szóra, mert hátha ezen fog múlni?! „Ha ezt az italt, ezt az ételt eszi-veszi, akkor lesz igazi karácsonya”;

—s mi kipróbáljuk; talán ez hiányzott eddig.

De jönnek a „szentek” is: imádkozz többet, adakozz, jótékonykodj, hozz ajándékot a szegényeknek, végezz ingyenmunkát, s meglátod, szép karácsonyod lesz, hisz szeretettel készülsz, a lelket is készíted;

—s még ezzel is megpróbálkozunk néhányan. Melegítjük a szívünk.

S végül mégis semmi. Semmi.

Semmi olyan, amire vártunk.

De mit is keresünk?

Versek, filmek, regények, gyermekkorok és eljövendők elképzelt karácsonyi érzéseit akarjuk felkelteni magunkban és csalódunk, ha nem sikerül.

Miért álmok után vágyódunk? Miért tűnik olykor mindenki karácsonya szebbnek, mint a miénk?

Hagyjuk meg mindenkinek a sajátját és figyeljünk elvárások nélkül a miénkre. Az egész csupa meglepetés. Mint belépni egy mesebe. Kíváncsian figyeled, mi fog történni.

Lesz, amint lennie kell.

Ne régmúlt vagy jövőendő karácsonyok hangulatát várd, a jelenben keresd a csodát. A mostanira figyelj. Hisz ez most a te saját karácsonyod. Nem volt és nem lesz többet ilyen. Nyisd meg a szíved.

Hagyd Istent, tegyen ő csodát, és ne akarj helyette is cselekedni.

Mert csoda mindig van. Csak nem mindig vesszük észre, fogadjuk be.

Nem véletlen, hogy Jézus sem tett mindig csodát, és ha tett is, sokan akkor sem látták - még ha nyitva is volt a szemük.

Hidd el, csoda akkor is van, ha nem érzed, nem látod.

A csoda: hogy Isten velünk van.

Látjuk vagy nem, halljuk vagy nem, érezzük vagy nem, hisszük vagy nem - velünk van.

Ez a csoda.

Karácsony csodája.

— A Szerk.

Hírek a ságvári gyülekezet életéből:

2008 augusztus 31-ével Koroknai Tegez Ferenc nagytiszteletű úr lemondott ságvári és nyimi lelkipásztori állásáról. Nt. Balogh Tibor a Somogyi Református Egyházmegye esperese szeptember elsejei dátummal nt. Bartha Béla siófoki lelkipásztor urat nevezte ki a ságvári és a nyimi református gyülekezet gondozó lelkészévé.

Megváltozott az istentiszteletek rendje: Ságváron Vasárnap délután 3 órakor, Nyimben minden második Vasárnap délután 4 órakor kezdődik az istentisztelet.

Szeptember 14-én a presbitérium egyhangú döntéssel megválasztotta a gyülekezet műszaki vezetőjévé Bali Nándort. Az ő és a felesége Bali Gyöngyi szervezésében a parókia külső tereinek takarítására került sor szeptember 27-én. Ezt követte a parókia belső takarítása Október 23-án.

A hittanoktatást az átmeneti időszakban Erdélyi Teréz hitoktató tartja az általános iskolában.

Október 5-én Egyházközségi Közgyűlésre került sor a templomban, ahol bemutatkozott a gyülekezet gondozó lelkése.

A nagytiszteletű úr és a gondnok tájékoztatást adtak a gyülekezet jelenlegi helyzetéről és távlati céljairól, lehetőségeiről. Legfontosabb dolog a parókia felújítása, modernizálása, illetve a gyülekezet anyagi viszonyainak rendezése, hogy hosszú távon biztosítva legyen egy helyben lakó lelkész javadalma. Nt. Bartha Béla megítélése szerint a ságvári gyülekezet önmagában is képes kell, hogy legyen egy lelkipásztor eltartására, amihez az is hozzájárul, hogy a gyülekezetnek jó híre van a református társadalom körében.

A presbitérium által kijelölt 3 fős bizottság megegyezett egy német vállalkozóval a nyimi gyülekezet templommal szembeni- művelésre alkalmatlan- földterületének eladásáról. Már csak a községi jóváhagyások hiányoznak az adásvétel végrehajtásához. A befolyt összeg a presbitérium szándéka szerint teljes egészében a nyimi gyülekezetet illeti, így sor kerülhet a templom állagmegóvási munkáira is.

Most különösen fontos, hogy a ságvári gyülekezet magára találjon, mind lelkieken, mind anyagiilag megerősödjön. Az aratnivaló sok, a munkás kevés, ezért kérjük az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába!

"De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el." /Ézs.40:31/

Dancs Ferenc

Hírek az enyingi Tinódiból (www.tinodi.hu)

A Tinódi Lantos Sebestyén Református Iskola megszépített külsővel és új iskolavezetéssel végzi a 12 éve megkezdett missziós feladatokat ellátását a 2008/2009-es tanévben is. A zeneművészeti ág a zongora tanszakkal bővült, amely a hagyományokhoz híven kiváló minősítést kapott.

Templomajtó felújítás Enyingen

Az enyingi presbitérium a lelkészbeiktatásra készülve úgy gondolta, hogy templomunk ajtaja megérett a felújításra. A gondolatot tett követte, és a presbiterek szeptember elején felújították a főhajó ajtaját.

Gyülekezetünk tagjainknak köszönhetően pedig a bejárati szélfogó ajtók, a Mózes szék és a templomi padozat külseje is új szintet kapott.

Az Enyingi Református Egyházközség hírei

Szeptember 21-én lelkészbeiktató ünnepi istentiszteletet tartottunk, melyen a Mezőföldi Református Egyházmegye esperese, Péntek László Hajdú Zoltán, 29 évig közöttünk szolgált iskolaalapító-igazgató lelkészünk utódját, Iván Gézát iktatta be lelkészi hivatalába. Az ünnepségen Dr. Márkus Mihály, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke és a beiktatott lelkészünk hirdették Isten ígését. A püspöki igehirdetés kiemelt üzenete az volt, hogy az Úr a történelemben mindig segítségére volt az Őt kereső, szülőföldjükön megmaradni kívánó embereknek, ezért Ő ma is azt szeretné, ha itt, Enyingen találná meg mindenki a számítását és boldogulásának feltételeit.

Az ünnepi istentiszteletre a Német- és a Lengyelországi Evangélikus Egyházból és a Horvátországi Magyar Református Keresztény Egyházból (új lelkészünk korábbi szolgálati helyéről) érkeztek külföldi vendégeink. Enying testvérvárosának, Bad Urachnak a Bonhoeffer Haus gyülekezete köszöntését Klaus Schmidt lelkész, az opolei lengyel evangélikusokét Mariann Niemec lelkészi főjegyző, a horvátországi magyar reformátusok üdvözlését pedig Ft. Kopácsi Kettős János szuperintendens adták át. Lelkészsünk korábbi gyülekezetéből, Vörösmartról, 14 fős küldöttség jött velünk együtt ünnepelni. A Mezőföldi Református Egyházmegye és a Dél-balatoni Református Gyülekezetek Regionális Együttműködése lelkészeivel, gondnokaival és gyülekezeti tagjaival képviseltette magát. Régióink nevében Hajdú Zoltán Levente szóládi lelképásztor köszöntötte az ünneplő gyülekezetet.

A lelkészek közös éneklése

Egyházközségünk nevében Sziládi Béla főgondnok köszöntötte a beiktatott lelkészt.

Ünnepségünk hangulatát gyülekezetünk iskolája diákjainak éneke (tanáraik: Nagy Imola és Kovácsné Ternyák Anikó), és a római katolikus gyülekezet kórusa emelte. Illesse köszönet a pedagógusokat, diákokat, és katolikus testvéreinket szolgálataért.

Köszönettel és hálával gondolunk minden testvérünkre, aki elfogadva meghívásunkat részt vett a lelkészbeiktató istentiszteleten, úgyszintén azokra, akik kétkezi és anyagi segítségükkel hozzájárultak ahhoz, hogy méltóképpen fogadjuk vendégeinket.

Nyisson ki egy befőttet, üljön le, és olvasson Református Életet!

Az Exodus Kiadó gondozásában megjelent a lap **novemberi száma!**

Ha még nem rendszeres olvasónk, fizessen elő lapunkra, s ezzel hozzájárulhat további megjelenéséhez is!

A tartalomból:

- **Keresztes Dániel: „Igen irgalmas az Úr, és könyörületes.”**
Az igehirdetésben Keresztes Dániel a tőle megszokott éleslátással és tömörséggel szól Jób példája alapján a szenvedésről és a béketűrésről.

- Ábel: Az áldás

A tanulmányban többek között választ kapunk azokra a kérdésekre, hogy micsoda is az áldás, hol van a helye a református istentiszteletben, mi a jelentése és mi a jelentősége.

- Kiss Endre József: Szabó Lajos, az újságíró

Szabó Lajos egyháztörténész és néprajzkutató egy új arcát ismerhetjük meg Kiss Endre József írásának segítségével. Képet alkothatunk publicisztikai tevékenységéről, mindazokról a kérdésekről és témákról, melyek valamikor nyomtatásban megjelentek, vagy épp kéziratban maradtak.

- L. Kozma Borbála: Czeglédyné

Kósa Margit

A református nagyasszonyainkról közölt sorozaton belül Kósa Margit 20. századi lelkészfeleség életpályájával ismerkedhetünk meg.

- Ady Endre: Egy probléma: kettő

A vita tovább folytatódik a reformátusság helyzetéről. Novemberi számunkban Ady és Móricz válaszait olvashatjuk Szabó Dezső A magyar protestantizmus problémája című írására.

- Szalay László Pál: A diószedés lélektana

Rövid elbeszélés a diószedésről.

- Csohány János: A vizsolyi Bibliát követő magyar református bibliakiadások listája

Ahogy a cím is mutatja, Csohány János tanulmánya révén átfogó képet nyerhetünk az elmúlt évszázadok magyar református bibliafordításairól és azok kiadásáról.

- Szalay László Pál: Továbbélők napja

Gondolatok abból az alkalomból, amit sokan halottak napjának hívnak.

A Református Élet megrendelhető:

Exodus Kiadó, Református Élet szerkesztősége,

e-mail: ujsag@exodus.hu, honlap: www.exodus.hu,

cím: 2113 Erdőkertes, Báthori u. 1.

Egy lapszám ára: 350 Ft,

előfizetési díj egy évre (sok újság): 4200 Ft (kicsi pénz).

EXODUS

A Siófoki Református Egyházközség 60 éves önállóságának történeti bemutatása

A Siófoki Református Egyházközség ma ünnepli önállóságának 60 éves évfordulóját. 1948-ban gyülekezetünk Egri Ervin nagytiszteletű úr és id. Farkas János majd pedig Morvay György gondnok úr vezetésével elszakadt a Balatonkiliti Református Anya- Egyházközségtől és megkezdte önálló életét. Nem volt ez könnyű döntés abban az időben, de Isten megmutatta, hogy helyesen cselekedtek eleink és Egyházközségünk ma is él az Ő kegyelméből.

Mivel azonban gyülekezetünk nem 1948-ban jött létre, szeretnék előjáróban néhány gondolatban megemlékezni azokról, akik kártó és hűséges szolgálatukkal megalapozták a 60 évvel ezelőtti döntést.

A legrégebbi anyakönyvekből kiderül, hogy már a XVIII. században is éltek településünkön reformátusok. Ami bizonyos, hogy a siófoki reformátusokkal a XIX. század végén és a XX. század elején Halasi Gózon Gyula, majd pedig Kájel József balatonkiliti lelkipásztorok kezdtek intenzívebben foglalkozni. Ők voltak azok, akik lerakták a siófoki gyülekezet alapjait. Ezekben az években a buzgóbb hívek vasárnaponként eljártak Kilitire istentiszteletre és részt vettek az ottani gyülekezet életében. Gyülekezetünk hivatalosan 1909-ben alakult meg először Kájel József vezetésével Siófoki Református Fiókegyház néven, amely a Kiliti Anyaegyházhoz tartozott és a háború miatt Szórványegyházként működött. Megfogalmazódott egy olyan szándék eleinkben, hogy a építsenek maguknak egy olyan helyiséget, ahol rendszeresen összejöhetnek istentiszteletre. Így indult el egy gyűjtés, amelyből megvásárolták a mai Kele utcai telket, kaptak két vagon követ is az alapozáshoz, de sajnos a háború közbeszólt. Az építkezés leállt, az összegyűjtött pénzt hadikölcsönbe jegyezték le, így veszett el az összegyűjtött mintegy 22000 aranykorona.

Az első világháború után 1921-ben másodszor is megerősítették a Siófoki Református Fiókegyház megalakulását. Ezen az alakuló közgyűlésen jelen volt Komáromy János, későbbi lovasberényi lelkipásztor, aki akkor még teológusként végezte szolgálatát gyülekezetünkben és senki nem sejtette, hogy néhány évtized múlva – 1955-től –, mint presbiteri jegyző és esetenként szolgálatot teljesítő lelkipásztor ismét bekapcsolódik gyülekezetünk életébe.

1923-ban Vincze Elek esperes-lelkipásztor vezetésével, Farkas János gondnok és felesége buzgó támogatásával, valamint a gyülekezeti tagok adományaiból felépült az imaházunk, melyet dr. Ravasz László püspök szentelt fel szeptember 11-én. 1926-ban építettek hozzá tornyot is, ahol elhelyezhették az 1924-ben vásárolt 80 kg-os harangot.

Nem sokkal az imaház felépülése után Kaáli Nagy Dezső unitárius vallású miniszteri osztálytanácsos, a Kikötőfelügyelőség vezetője egy díszes kökerítést készíttetett az imaház elé saját költségén. Őt 1930-ban a Fiókegyházért végzett áldozatos munkájáért örökös tiszteletbeli főgondnokra választották eleink.

Egy gondolat erejéig hadd térjek vissza a jelenbe. Többeknek talán kissé szokatlan, hogy egy gyülekezeti évfordulót miért ünneplünk ökumenikus istentiszteleten. A válasz ott rejlik gyülekezetünk múltjában és talán valamelyest a jelenében is. A Siófokon élő evangélikus vallású hívekkel ugyanis a húszas és harmincas évek első felében csaknem ugyanolyan volt a kapcsolata gyülekezetünknek, mint a saját egyháztagjaival. Az evangélikus testvéreinknek ekkor még nem volt saját lelkipásztoruk, így a református gyülekezetbe jártak istentiszteletre, református szertartásokat vettek igénybe, gyermekeiket pedig református hittanra járatták. Az egyházfenntartói járulékot is ide fizették, és évente egyszer, az általuk kijelölt időben egy evangélikus lelkész úrvacsorás istentiszteletet tartott számukra. Hogy mennyire együtt éltek az evangélikusok a reformátusokkal az is mutatja, hogy 1930-ban Osvald István és Keppel Rezső evangélikus egyháztagokat hűségük és egyházunk iránti buzgóságuk miatt tiszteletbeli presbiterekké választották. Csak 1935-ben kezdődött meg a különválás, amikor is az enyingi missziós lelkipásztor kezdett átjárni heti egy alkalommal, hogy istentiszteletet tartson a református imaházban az evangélikus híveknek.

1926-tól 1932-ig Székely István volt gyülekezetünk gondnoka, majd Darkó Mihály vette át a gondnoki tisztelet, aki 1947-ig végezte szolgálatát.

1932. január 7-én kezdte meg működését a református elemi iskola az imaházban 43 tanulóval. Közöttünk is vannak többen, akik ebben az iskolában tanultak meg írni-olvasni. Ugyanebben az évben gyülekezetünk Fiókegyházból Leányegyházra alakult.

1934-ben került gyülekezetünkbe Czirók Ákos, mint helyettes lelkipásztor, majd pedig 1935-től ifj. Széles Sándor ugyanilyen tisztségben. Vincze Elek esperes úr halála után Czirók Ákost választotta meg a balatonkiliti gyülekezet, aki azonban elcserélte állását dr. Nagy István verebi lelkipásztorral. Így 1936-tól ő gondozta tovább gyülekezetünket. Vasárnaponként Kilitiből átjárva délelőtt és délután tartott istentiszteleteket, hétköznaponként pedig két teljes napot töltött Siófokon a gyülekezet gondozásával. Már ekkor megfogalmazódott eleinkben egy újabb, tágasabb templom és iskolaépület építésének vágya, amire meg is kezdtek a gyűjtést, de a körülmények ezt akkor nem tették lehetővé. Nagyszabású gyűjtések, házvásárlások követték egymást, amelynek során a gyülekezetünk tulajdonába került az a Fő utcai telek, amelyen most a parókia épülete áll. 117 köbméter követ is vásároltak, sőt 1944-ben még templomterv is készült Steiner József építész-mérnök közreműködésével. De a második világháború mindent megghiúsított.

1947 tavaszán mutatta be dr. Nagy István Egri Ervint, mint a Siófoki Leányegyház segédlelkészét, aki átvette tőle a gyülekezet részleges gondozását és felvetette, hogy a gyülekezet közössége elég erős ahhoz, hogy önálló Anyaegyházközséggé váljon. Először missziói egyházzá, majd önálló Egyházközséggé való alakulásukat kérték. Kérelmüket elfogadták. A Balatonzamárdi Egyházközség pedig, mint a Siófoki Egyház Fiókegyháza 1984-ig a gyülekezetünkhöz tartozott és Egri nagytiszteletű úr végezte ott is a gyülekezeti szolgálatot.

1948. január 22-én választották meg és ugyanez év március 7-én iktatták be tisztebe a Siófoki Református Egyházközség első önálló lelkipásztorát, Egri Ervint. A Fő utcai telkünkön lévő lakások egyikét alakították át szolgálati lakássá a lelkipásztor számára. Farkas Jánost, aki két ízben is elvállalta a gondnoki szolgálatot gyülekezetünkben – először 1921-26 között majd 1947-től – 1948. április 16-án magához szólította Megváltó Ura. Így május 2-án Morvay György addigi presbiter-pénztárost választották meg a gyülekezet gondnokává, aki 1984-ig végezte hűséges szolgálatát mindig szem előtt tartva a gyülekezet lelki és anyagi gyarapodását. 1950 júliusától végezte a kántori szolgálatot Karsay Vilma énekvezető, akit később –1955-ben – hűséges szolgálataiért a gyülekezetünk első női presbiterévé is

választottak. Ugyanebben az évben választották presbiterül Komáromy János nyugalmazott lovasberényi lelkipásztort, aki nagy segítségére volt Egri Ervin lelkipásztornak.

1957-től újra elindult a régen óhajtott új templomra a gyűjtés, hiszen a gyülekezet létszáma csaknem megduplázódott és lassan kezdte kinőni az imaházat. Egy másik templomtervet készítették Zsolt Ernő siófoki építész segítségével, melyet a Fő utcai telkünkre kívántak felépíteni. Sajnos az Építési Szakbizottság nem fogadta el a tervet, így egy újabb terv készült Csorba Tibor budapesti építész-mérnök által és folytatódott az adománygyűjtés is. 1959 őszén kapta a gyülekezet a következő elutasítást az Építési Hatóságtól, akik szerint ma „nem időszerű a templomépítés.” Így nem maradt más hátra, mint az imaház felújítása, ami 1961-ben meg is történt.

Ismeretes, hogy a gyülekezetünk által vásárolt Fő utcai telek eredetileg 649 négyszögöl volt, melyből az évek folyamán kisebb-nagyobb részeket kisajátítottak, míg végül 1965-ben 200 négyszögölet megvett az OTP öröklakások építésére 250000 forintért. A megmaradt 262 négyszögöles telken ebből az összegből, az épületek bontási anyagának árából és gyülekezeti adományokból épült fel 1966-ban a jelenlegi parókia.

1973-ban a parókián, majd 1977-ben az imaházban is bevezetésre került a gáz.

1974-ben kapott a gyülekezet Svájcban egy új villanyorgonát dr. Komáromy János zürichi állatorvos jóvoltából.

1982-ben készült el az új lelkési hivatali terem az imaház mellett.

1984. október 1-én Egri Ervin lelkipásztor 37 éves siófoki szolgálata után nyugdíjba vonult. A Dunántúli Református Egyházkerület püspöke Császár Levente Balatonszabadi lelkipásztort nevezte ki helyettes lelkésznek a Siófoki Református Egyházközségbe. A Zamárdi Fiókegyház gondozását átadták Szombathy István balatonrendi helyettes lelkipásztornak. Ugyanez év telén mondott le gondnoki tisztéről betegsége miatt Morvay György, akit a presbitérium tiszteletbeli gondnokává választott. A presbitérium Bódis Lajost választotta meg a gyülekezet gondnokául.

1985. március 24-én választotta meg a gyülekezet Császár Leventét a Siófoki Református Egyházközség lelkészének. Ugyanebben az évben mondott le gondnoki tisztéről Bódis Lajos, akit Gulyás Ádám követett a gondnoki székben.

1986-ban tért haza Megváltó Urához a gyülekezet volt Gondnoka, Morvay György, aki 36 éven keresztül szolgált a Siófoki Református Egyház gondnokaként Isten nagyobb dicsőségére. Ugyanebben az évben hívta haza Teremtője Karsay Vilmát, a gyülekezet énekvezetőjét, aki, mint ismeretes a Siófoki Református Egyházközség első női presbitere volt.

1987-ben készül el az imaház villámhárítója, és Juhász János hűséges egyháztag elvégezte a templomharang villamosítását Isten dicsőségére felajánlott adományként.

Már 1988-ban felvetődött egy új templom építésének gondolata vagy a régi imaház kibővítése és teljes felújítása, hiszen a gyülekezet létszáma igen megnőtt.

Ugyanebben az évben választották meg a gyülekezet új gondnokát, Pataki Gézát, aki az Egyháza és Istene iránti hűséggel végezte feladatát gondnokságának 12 éve alatt. Szíve vágya volt egy új templom felépítése, amit az Úr megadott a Siófoki Református Egyházközségnek néhány év múlva.

Mivel a jövő esztendőben ünnepeljük gyülekezetünk 100, templomunk felszentelésének 15 éves évfordulóját, ezért bővebben akkor fogok majd beszélni a templomépítésről. Ezen az ünnepen nem szeretnék senkit név szerint kiemelni, csak meg szeretném köszönni mindazoknak lelkes és áldozatkész munkáját, akik részt vállaltak ebben a nagy munkában, és Isten háza így, ebben a formában felépülhetett és lehet hajlékul az utódok számára.

1992-ben kezdődtek el a munkálatok. Ugyanez év október 9-én megtörtént az ünnepélyes alapkövetétel. Az új templom és a svájci regensdorfi református és evangélikus gyülekezetek által ajándékozott 165 kilogrammos harang felszentelésére 1994. szeptember 3-án került sor délután 3 órakor. A 320.000 forint értékű harangot Komáromy János – volt siófoki segédlelkész, később lovasberényi lelkipásztor, majd siófoki presbitéri jegyző – fia, prof. dr. vitéz Komáromy János Svájcban élő állatorvos gyűjtésének köszönhetette a gyülekezet. A harangot Órbottyánban öntötte Gombos Lajos harangöntő mester és a következő szöveg olvasható rajta: „Isten dicsőségére öntöttek engem „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk” a Régensdorfi Ev., Ref. egyházak ajándéka. Siófok 1994.” A felszentelést dr. Márkus Mihály a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke végezte. Ezután fokozatosan végezték el a kisebb-nagyobb munkálatokat, melyek még hátravoltak a templom befejezéséhez.

1999. március 31. hatállyal mondott le a gyülekezet hűséges gondnoka, Pataki Géza tisztéről. Megbízott gondnokául a gyülekezet dr. Baráth Istvánt választotta. Ugyanez év őszén a tisztújításkor a gyülekezet Közgyűlése egyhangúlag megválasztotta dr. Baráth Istvánt a gyülekezet gondnokának. Gondnok úr hűségét, Egyháza és Istene iránti szeretetét éreztette és érezteti mind e mai napig velünk. Életére és szolgálatára Isten gazdag áldását kérem ezúton is.

2003-ban került sor az atleptomi fűtés végleges elkészítésére, melyhez a Polgármesteri Hivatal közel 80%-ban hozzájárult.

2005-ben javították ki a parókia tetőzetét. Ugyanebben az évben kapott a gyülekezet adományként egy elektromos orgonát Norvégiából, melynek hazaszállítási költségeit Papp Dániel hűséges egyháztagunk vállalta magára.

2007. június 30-án vonult nyugdíjba Császár Levente, aki 24 éven keresztül gondozta hűségesen a gyülekezetet. Utódjául 2007. július 1-től Bartha Bélát választotta meg a gyülekezet. 2007. szeptember 1-től Bartháné Tatár Imola, mint beosztott lelkész teljesít szolgálatot gyülekezetünkben. 2007. szeptember 15-én került sor Bartha Béla ünnepélyes beiktatására.

2008 tavaszának végén és nyarának elején elkészült a Lelkészi Hivatal, Lelkészlakás fűtésének valamint vizesblokkjainak teljes felújítása. A beruházásra a Dunántúli Református Egyházkerületől 900.000 forint segélyt kaptunk. Gyülekezetünkben 600.000 forintot gyűjtöttünk össze ez idáig és közel 900.000 forintot az Egyházközség pénztárából fizettünk ki. Köszönet illeti mindazokat, akik adományaikkal hozzájárultak a felújításhoz! Isten áldja és őrizz meg őket!

Annyi hozzátartozik még a történelemhez, hogy 2008. május 2-től feleségem, Bartháné Tatár Imola, mint Balatonszabadi helyettes lelkipásztor és jómagam, 2008. szeptember 1-től, mint Ságvári és Nyími gondozó lelkész végezzük szolgálatainkat.

Soli Deo Gloria!

Bartha Béla

Elhangzott 2008. október 31-én Siófokon, a Dél-Balatoni Református Gyülekezetek Regionális Együttműködésének reformációi ünnepi istentiszteletén

Régiós megemlékezés a reformációról Siófokon

2008. október 31-én Siófokon tartottuk Régióink reformációi megemlékezését. A Dél-balatoni református gyülekezetek évek óta közösen szervezik reformációi ünneplésüket. Az immár hagyományos alkalom kezdő eseménye idén a siófoki evangélikus és református gyülekezetek templomai közötti fáklyás felvonulás volt. Kb. félszázan gyülekeztünk az evangélikus templom előtt, ahonnan a Fő utcán vonultunk végig zsoltárokat és dicséreteket énekelve. A siófoki reformátusok a templomnál várták a megemlékezőket.

Az ünnepi istentiszteleten Lampért Gábor siófoki evangélikus lelkész hirdette Isten ígését, majd a Siófoki Református Egyházközség történetét hallhatták az egybegyűltek, hiszen éppen 50 esztendeje annak, hogy a felduzzadó kisvárosban élő reformátusok önállósultak a kiliti anyagyülekezettől. Ez alkalomból leplezték le a templomban elhelyezett emléktáblát, melyre a Siófokon szolgáló lelkészek és gondnokok neveit vészték. Az együttléte bőséges szeretetvendégség zárta.

Az emléktáblán a következő szöveg olvasható a lelképásztorok és Gondnokok neve mellett:

*A Siófoki Református Egyházközség vezető tisztségviselői a kezdetektől napjainkig
„Mindaddig megsegített minket az Úr!”
/1Sám 7,12./*

Isten dicsőségére állította a Siófoki Református Egyházközség Presbitériuma az Úr 2008. évében, a Gyülekezet önállóságának 60 éves évfordulója alkalmából.

Fejétől búzlik a hal? – Ki a te királyod?

„Fejétől búzlik a hal” – mondjuk gyakran, amikor arra gondolunk, hogy a rossz vezetés, a rossz vezetők az okai annak, hogy valami nincs rendben. Sorolhatnánk a példákat a világtörténelemből, hiszen számtalanszor kellett szenvednie egy-egy uralkodó rossz döntése miatt akár világbirodalmak népének. Ugyanezt láthatjuk, sőt bőrünkön tapasztaljuk a politikai életben is. A rossz, kapzsi vagy önhitt és felfuvalkodott vezetők rossz döntéseikkel, alkalmatlanságukkal kilátástalan, manapság gyakran használt szóval „válságos” helyzetbe hoznak sokakat, akik csupán szenvedő alanyai, és a rossz vezetés következményeinek ára kifizetői lesznek. Ennek Magyarországon tapasztalható jelenlegi állapotát éppen úgy nem kell részletezni, mint a világpolitikai, világgazdasági aktualitását – sajnos, mindenki érti és érzi.

Ne hallgassuk el, hogy az egyházban is voltak és vannak rossz vagy alkalmatlan vezetők.

Akár püspökeink vagy főgondnokaink, akár egyházmegyei vezetők is hozhatnak káros döntéseket, képviselhetnek az egyház érdekeivel ellentétes törekvéseket, vagy önös hatalmi érdekeiktől vezérelve lehetnek egy-egy jó ügy ellenzői. Láthatjuk azt is, hogy olyan személyek, akikhez korábban az egyházon belüli megújulás bizalma kapcsolódott, beálltak azoknak a sorába, akiket a hatalom íze megmámorít. Bizony, az egyházban is sokszor a fejétől búzlik a hal, mert vannak jó és kevésbé jó vezetők. Mennyire jó lenne, ha éppen most, amikor vezető tisztségviselőink választása zajlik, azokat

választanánk, akik rácáfolnának erre!

Ugyanez érvényes a legkisebb gyülekezetben is. Lelkipásztorok, gyülekezeti gondnokok, presbiterek is lehetnek alkalmatlanok. Sok gyülekezet nyögi csendes belenyugvással, vagy éppen hangosan a vezetőinek rossz döntéseit, a rájuk bízott feladatok el nem végzését, vagy ahhoz való negatív hozzáállását.

Mindez érvényes a legkisebb közösségre nézve, a családra is. Ott, ahol a vezetés, a szülői feladatok rosszul működnek, ott, ahol a családfő nem Istenre figyel, hogy onnan kapjon „vezettetést” és tanácsot, a családi közösség széthullik, megkeseredik az élet, rossz útra indulnak a gyermekek...

Vajon mindig igaz ez a mondás? Csak a fejétől búzlik a hal? Valóban mindig és kizárólagosan a rossz vezetés oka mindennek? Mindent ráháríthatunk az alkalmatlan és gonosz vezetőkre, politikusokra, bankárookra, lelkészekre, gondnokokra, presbiterekre, tanítóinkra vagy éppen a szüleinkre?

Örök igazság, hogy az Istentől távol élő nép rossz vezetőket választ. Érvényes ez a közéletben és az egyházban is! Eszembe jut Jótám fabulája, melyet a Bírak könyve 9. fejezete 8-15. verseiben találunk. A fák királyt akarnak választani, de az alkalmasnak tűnő jelöltek közül egy sem vállalja.

Végül meg kell elégedniük a haszontalan, szúrós, árnyékot sem adó csipkebokorral, mert ő vállalja.

Észrevehető, hogy nem azt akarja ez a példázat elmondani, hogy az uralkodó, a vezető önmagában elítélendő, hanem azt, hogy bizony lehet rosszul is választani. Ha csupán önös érdekeinkre, önös céljainkra, akár néhány ezer forintos nyugdíjemelésre vagy a saját szemétdombunk feletti uralkodás szabadságát óhajtva választunk, ott rossz és alkalmatlan vezetőink lesznek.

A napokban olvastam a Zsoltárok könyve 101. fejezetét, mely éppen ezt a felismert igazságot közvetíti felénk. Javaslom, hogy a kedves olvasó is nyissa fel a Bibliáját, és olvassunk együtt.

A Szentírásnak e része egy úgynevezett királyzsoltár vagy fejedelmi zsoltár. Izraelnek egy királya (akár Dávid), esetleg valamely más vezetője mondja el e szavakat, amikor éppen a trónra lép vagy beiktatják vezetői tisztebe. Olvasva ezt a programbeszédet, talán azt mondanánk, hogy nagyon idealista, mert ki tudná ezeket az elvárásokat tökéletesen teljesíteni? Amennyire idealisztikus és általános, annyira abszolutista is, hiszen a vállalás és a támasztott igény általánosságában is radikális (tökéletes út, tökéletes szív, haszontalan dolgok, széthúzás, csalárdság és gonoszság nélkül). Részletekbe menő magyarázat nem kell ahhoz, hogy észrevegyük: a 101. zsoltárban megszólaló vezető először magára nézve mondja el, mi az, amit kötelezőnek és követendőnek tart. Ezt találjuk az 1-4. versekben. Majd azt mondja el, hogy az ő népének milyennek kell lennie.

Milyen szép, hogy ugyanazokat az erkölcsi normákat, a kegyes élet ugyanolyan kompromisszumok nélküli minőségét várja el először önmagától, és tartja kötelezőnek, mint amit az „alattvalók” számára is meghirdet (5-8 versek). Milyen szép ellenpéldája annak, hogy először a másik szemében keressük a szálkát, de nem vesszük észre (vagy nem is akarjuk?!) a saját szemünkben a gerendát (olvasandó Máté Evangéliuma 7, 1-5.).

Milyen könnyű másokra mutogatni és azt mondani, hogy miattuk nincs tisztaság, jól megérdemelt nyugdíjam, rendes állásom, békességem, nyugodt életem... Vessünk egy pillantást a zsoltár elejére: „Szeretetedről, törvényedről énekelek... Uram!” Olyan

szép és páratlan ez a nyitány, hiszen nekünk a szeretet és törvény éppenséggel ellentétes fogalmak is lehetnek. A törvény kizárja a szeretet gyakorlását. Egy bírő sem engedheti meg magának, hogy szimpátiája vagy fellebbező szeretete alapján döntsön. A szeretet pedig sokszor áthág írott és íratlan törvényeket csak azért, hogy a szeretet érvényre jusson. Mi milyen vezetőket szeretnénk? Olyanokat, akik a törvény betűjéhez ragaszkodva a lehető legnagyobb szigorral és következetességgel szerezniék érvényt akarataiknak? Vagy olyanokat, akik a „szeretet” és „megértés” jegyében óvatosan örködve azon, hogy ne legyenek konfliktusok, szemet hunynának kisebb-nagyobb hibák és mulasztások felett?

Szeretet és törvény mégis együtt van ebben a zsoltárban. Hogyan kapcsolódik össze e kettő? A szeretet Isten szeretete. Ez a szó a héber nyelvben gyakran Isten kegyelmét, azaz önzetlenséget és minden ellentételezés nélküli szeretetét is jelenti. A törvény Isten törvénye, az ő parancsolatai és elvárásai velünk szemben. A kettő éppen abban kapcsolódik egybe, hogy mindkettő Istenné. Bár elvárásai vannak, „örökkévaló az ő szeretete”. Ha nem tudnánk is teljesíteni mindig és mindenben az ő parancsolatait, az ő kegyelme megújul „minden reggel”. Isten hozzánk szóló üzenete nemcsak törvény és parancsolat, hanem kegyelem és szeretet is. Ugyanakkor ne feledjük, hogy Isten valósága nemcsak szeretet, hanem elvárás is!

Ez a zsoltár valóban idealisztikus annyiban, hogy a benne megfogalmazott követelmények jelenlegi (vagy jövőbeni) vezetőink számára sem, és magunkra nézve sem teljesíthetők. Mégis van, akiben szeretet és törvény együtt van jelen, aki mindkettőnek egyaránt tökéletesen eleget tesz. Jézus Krisztus az, akiben nem volt bűn, és aki valóban jogosan tart igényt arra, hogy uralkodjon, hogy vezessen. Ő az út, az igazság és az élet. Benne mutatkozott meg legteljesebben Isten irántunk való szeretete, de kristálytisztán tudunkra adta az elvárásait is. Ő mondja: „aki engem követ, nem jár sötétségben”. Szeretnék megfelelni az ő elvárásainak!

Ficsor Gábor Andor

Regionális bibliai történetmondó és történetrajzoló verseny Szóládon 2009. január 31-én

Az elmúlt években többen felvetették már az ötletet, hogy a Sellyei-kupa-fordulók – egyébként mindig – örömteli eseményeit jó volna valamiféle tematika szerint szervezni. Ezeknek a „tematikus” találkozóknak az egyik kezdő eseményére **Szóládon a Faluházban** kerül sor **2009. január 31-én délután 2 órai kezdettel**, amikor két területen is összemérhetik tudásukat, illetve tehetségüket régióink hittanosi.

Az egyik témakör a **bibliai történetmondás** lesz. Nevezni egy (1) szabadon választott bibliai történettel lehet, mellyel kapcsolatban sem formai, sem időbeli megkötésekkel nem élünk. Lehet tehát akár a Biblia szó szerinti szövegét elmondani, lehet úgynevezett „gyermek-bibliából” készülni, de lehet akár saját szavakkal is közreadni a történetet.

A másik terület a **bibliai történetrajzolás**. Itt az a feltétel, hogy a versenyzők saját rajzeszközt hozzanak magukkal, és „tisztá lappal” induljanak, azaz a rajzokat teljes egészében a helyszínen kell elkészíteni. A munkára legalább 60 perc áll majd rendelkezésre. Technikai megkötés csupán annyi, hogy az alkotás rajz legyen – tehát nem festmény, kollázs, stb.

Mindkét versenyt 4 kategóriában díjazzuk: 1-2. osztályosok, 3-4. osztályosok, 5-6. osztályosok, 7-8. osztályosok.

Jó felkészülést kívánva, a vendéglátó szőládi gyülekezet nevében:

Hajdú Zoltán Levente

Minden és mindenki Jézusról beszél

Karácsony öröme – a mellékszereplők szemével

„Ha beszélni tudnának!” – fogalmazódik meg bennünk egyszer-egyszer, ha távoli korok jeles eseményeihez kapcsolódó tárgyakat látunk. Az alábbiakban néhány ilyen, önmagában jelentéktelennek tűnő, de az Úr Jézus születésének eseményéről tanúskodó tárgy „szólal meg”. Ne csak hallgassuk, hanem értsük is meg vallomásuk üzenetét!

Kő

Egy kő vagyok a betlehemi barlangistálló sziklafalából. Ide húzódott be József és Mária, és én is menedéket nyújthattam nekik. Így tanúja lehettem az isteni gyermek születésének, aki ég és föld Királya! Bár kemény sziklából faragtak, ezen az estén még én is megenyhültem.

Itt az ideje, hogy széttörjön a csontpáncél a gőgös szíveken, hogy megenyhüljön az elfásultság s fellobbanjanak a kihűlt szívek. Isten szeretete nem torpan meg a megkövesedett szívek előtt sem!

Mécses

Mécses vagyok a betlehemi barlangban. Nem vagyok fényes és ragyogó, csak egy egyszerű mécses. Az én gyöngye fényem világította meg a gyermek Jézus arcát, a világ Megváltójának arcát!

Ma is sötét utakat, sötét barlangokat, a szív titkos útjait kell bevilágítanom! Fényt adok, hogy ne maradjanak sötétben a Jézushoz vezető utak!

Faág

Faág vagyok. Egykor büszkén a magasba törtem. Nagy fa tetején hajladoztam, nyújtóztam a nap felé, mindig még följebb vágyva.

Váratlan szélvihar letört a fáról és idesorolt a betlehemi barlang elé. József megtalált, felaprított, álom gyújtott. Sírtam, jajgattam, nem akartam elégni. Tiltakozásul csípős, bántó füstöt fújtam magamból. A gyermek Jézus sírni kezdett tőle. Síró hangja, fájdalma kiégetett belőlem minden fölösleges ragaszkodást az életemhez. Most már adom magam, önként és szívesen: felizzani és elégni. Így már melegíteni is tudok!

Tarisznya

József tarisznyája vagyok. Durva vászonból szöve ugyan, de mégis értékes, mert gyengéd kezek, Mária kezei szöttek. Én is tanúja lehettem Jézus születésének.

Önmagam nem cselekszem semmi különöset, de megtartója vagyok minden jónak és szükségesnek. Nincs módom cselekvésre, de mindig elő lehet venni, hogy valami jóra akadjanak bennem.

Ez a kevés is beépülhet a megváltás nagy művébe, ha szívesen adom, amim van.

Fahasáb

Nagy hasábfá vagyok, amit az öreg pásztor hurcolt a Kisdédhez. „Ez az én részem a Messiás országához!” – mondta az öreg pásztor, mikor átadott Józsefnek. Tudja, hogy József ács, ezért neki adott oda, ezekkel a szavakkal: „Szükség van bölcsőre, te majd elkészíted!” Így lettem a Kisdéd Jézus bölcsőjévé. Valóban jellé, a megváltás első jelévé.

A befejezés majd a kereszt lesz. Mert a kis Jézus bölcsője és a megfeszített Krisztus keresztje összetartoznak: mind a kettőt érted és miattad ácsolták neki.

Csillag

Csillag vagyok a betlehemi barlangistálló fölött. Csodálatos égi jel, égi követ vagyok az Úr szolgálatában, hogy hitet ébresszek a szívekben és megerősítem azt.

Kétezer évvel ezelőtt a betlehemi istálló fölött ragyogtam, de most is itt vagyok, a fejed fölött, a magasban. A templomod tetején, hogy emlékeztesselek arra, hogy az Üdvözítő, kinek születését most ünnepelni jöttél, minden vasárnap vár téged itt, a templomban.

Zenés istentisztelet Szóládon

2008. november 16-án

Az **Enyingi Római Katolikus Egyházközség kórusa** és az őket kísérő zenészek (szintetizátor, dob, gitár) látogattak el a szóládi gyülekezetbe zenés családi istentiszteletre.

Az alkalom keretében nem csak énekeltek és zenéltek mindannyiunk közös örömeire, hanem éneket is tanítottak a gyülekezet számára:

**„Jézus életem, erőm, békém,
Jézus társam, örömöm.
Benned bízom, Te vagy az Úr,
már nincs mit félnem, mert bennem élsz, már nincs mit félnem,
mert bennem élsz!”**

Az igehirdetés után, melyben Hajdú Zoltán Levente a 96. zsoltár üzenete alapján - **„Énekeljete új éneket az Úrnak!”** - a gyülekezeti tagok, a gyülekezetek, az Egyház bátor, hitvalló küldetéséről beszélt, **Döbrössy Tünde**, az enyingi kórus tagja személyes hangú bizonyosságtételben beszélt arról, hogy hogyan lett meggyőződéses ateista családban felnőtt, hit

nélkül élő emberből Jézus Krisztus követője. **Döbrössy Tünde** bizonyosságtételben arról beszélt, hogy minden embert hív az Úr, de nem mindenki „nyújtja ki az antennáit”, hogy meghallja Isten hívását. Az istentiszteleten az enyingi katolikus kórus hat zenei blokkban szolgált különböző

stílusú, Istent dicsőítő énekekkel, melyeket a gyülekezet – amelyben a legkülönbözőbb korosztályok képviseltették magukat, a kisiskolásoktól az idős nyugdíjasokig –

nagy örömmel hallgatott. Ezt követően a gyülekezet szeretetvendégség keretében látta vendégül a szolgálattevőket.

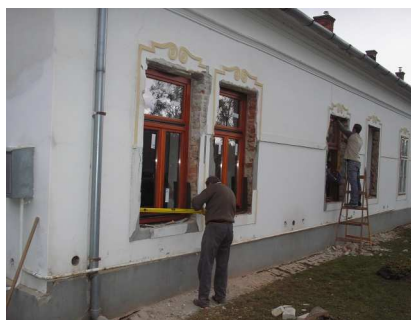
Következő zenés istentiszteletre december 21-én, ádvent 4. vasárnapján kerül sor Szóládon, amikor komolyzenei darabok hangoznak majd el az istentisztelet keretében Simon Dorottya (zongora) és Simon Sebestyén (fuvola) előadásában.

Új ablakok a szóládi parókián

2008. október 30-án megindult az évek óta tervezgetett nagy munka a szóládi parókián: a 101 (!) éves ablakok helyett az új ablakok beépítése.

A parókia homlokzata az évszázados ablakokkal a munkák megkezdése előtt

Az ablakokat **Horváth József** balatonkiliti presbiter üzemében gyártották, s az ő vezetésével is állították be azokat a helyükre.

11 nagyobb ablak (az utcai homlokzaton 7, az oldalfalon 2, az udvar felőli oldalon 2), valamint két keskenyebb ablak (mindkettő az udvar felőli oldalon) került beépítésre.

Az ablakok fából, hőszigetelő üvegezéssel készültek, modern technológiával, de az épület stílusához illő kivitelben.

A munkák közben elkelt a helyi segítség is ...

...amelyből többen is kivették a részüket.

Az igazság nyomában

„—Uram, hajlandó lenne a Jehova tanúja lenni?
—Nem, kérem, én nem láttam semmit”

„Ha az igazságról beszélsz vigyázz. Ne a magad egyéni érdekét, vagy egy csoport érdekét nevezd igazságnak. Érdek annyi van ahány ember a földön. De igazság csak egy...” (Wass Albert – Igazság)

Tisztelettel nézek azokra, akik ebben a szellemben hallatják szavukat, mert a szándék, a cél nem lehet önös, a zengedelem érted, értem és az utánunk következőkért szól. Azért, hogy megőrizzük és továbbvigyük kiválóságaink szellemi és erkölcsi hagyatékát, jó hagyományainkat, kultúránkat, gyermekeink szemének csillogását, a fényt, a szépet, a jót mind azt, ami alapértéke életünknek.

Hirdetnek igazságot úton — útfélen, szelíden, erőszakkal, szelíd erőszakkal.

Hirdetnek településünkön is, hirdet egy önmagát egyedüli igaz egyháznak tartó szűk vallási közösség is. Kérdezheted, kinek árthat az a két mosolygó ember, akik Jehováról akarnak beszélni, szervezetükbe szeretnének csábítani, nem bánva, hogy te evangélikus, református esetleg katolikus vagy. Kezükben képes újság, az oroszán oldalára őzike hajtja a fejét, bojtos farkával cica játszik, a roskadozó asztal körül örök nagypapák, örök gyerekek örvendeznek az örök földi paradicsomban. Ha ez lenne legnagyobb tévedésük szót sem érdemelne, de hogy ne legyünk naivságunk áldozatai üssük fel a sötét oldalakat is.

Ám mielőtt ezt megtennénk, hogy ne ébredjen irántuk senkiben rossz érzés, tudnunk kell Jehova Tanúi többségükben megtévesztett jó szándékú emberek, akik vagy ebbe születtek bele ezért számukra ez a természetes vagy olyanok, akiket életüknek egy válságos, sérült időszakában kerestek meg és adtak nekik segítséget, amiért aztán örökre lekötözték őket. A témával foglalkozó számtalan könyv és tanulmány közül, amelyekre írásomban támaszkodtam csupán a Magyar Művelődési és Oktatási Minisztérium támogatásával kiadott „Destruktív Kultuszok” c. könyvet említem.

A történelmi egyházak és az európai társadalmak szektaként tartják számon, tegyük hozzá okkal, mert ennek minden sajátosságát magukon viselik. A szervezetet az Egyesült Államokból az Őrtorony Társulat irányítja, tagjaitól teljes engedelmisséget követelnek, nem tűrik el a kritikát. Összejöveleik túlnyomó része szigorúan zártkörű, ezeken gyakorolják a térítéssel kapcsolatos kommunikációt is. Lényegi dolgokat eltitkolva, az érdeklődőt jól kidolgozott módszerrel, apró lépésekben vezetik be úgy, hogy a visszavezető utat fokozatosan bezárják mögötte. Vajon hányan lépnének be, ha előre tájékoztatják őket arról: ezután még közvetlen életveszély esetén is meg kell tiltaniuk, hogy gyermekük vért kaphasson (a bekövetkezett halálesetek miatt több büntető per indult már ellenük). Ha az elején elmondják: többé nem ünnepelheted meg a Karácsonyt, az anyák napját, magad és szeretteid születésnapját nemzeti ünnepeinket. Nem énekelheted a Himnuszot, a Szózatot, de még csak fel sem állhatsz ezek elhangzásakor. Ha közlik veled: gyermekeid nem versenyezhetnek sportegyesületben, nem vehetnek részt ifjúsági, közösségi, kulturális eseményeken, táborokban bármilyen jó tanuló, tehetséges pályákat, hivatásokat kell megtiltani neki (történész, színész, sportoló, újságíró stb...) Többé nem élhetsz alkotmányos jogaiddal, nem vehetsz részt szavazáson, nem léphetsz be társadalmi szervezetekbe, egyetlen templomba sem. Vállalnád-e azt a közösséget, amelyikben kötelességed feljelenteni társaid, de még közvetlen családtagod is, ha megszeg valamilyen szabályt, tilalmat (aminek egyébként végeláthatatlan sora van).

Vállalnád-e, hogy gyermeked, szülődet „gonosz bűnösnek, aktív szakadárnak” bélyegezzék, akivel nem találkozhatsz, nem beszélhetsz, nem köszönhetsz neki, nem foghatsz vele kezét, házastársaddal nem vállalhatsz szellemi közösséget, őket „halottnak kell tekinteni”. Természetesen utólag megmagyarázzák, hogy ez miért helyes, mit szolgál, de akkor már csak egyet tehetsz, – feltétel nélkül elfogadod. Csak ezek alapján is nehéz lenne a könyv szerzőjének megállapítását vitatni: Különösen káros, ha egy gyermek olyan családban növekszik fel, ahol mindkét szülő a szekta tagja.

Sokakat felháborít, hogy a szervezet mások anyagi javaira spekulál. Megváltozott ítélőképességű idős embereket járnak Jehova Tanúi rendszeresen és próbálnak rávenni, hogy református, katolikus, evangélikus egyházuktól térjenek át hozzájuk. A módszer a reklámparban is bevált, ha lehengerlő módon sokszor elmondják ugyanazt, hajlamosak vagyunk arra, hogy a legképtelenebb dolgoknak is bedőljünk. Akiknél sikerrel jártak, vagyonukat az örök földi paradicsom ígéretéért gyermekeik helyett rájuk hagyják.

Ha a házastársak egyikét sikerül megtéríteni, ott rövidesen válásra kerül sor, a család felbomlik. Vagyoni per esetén minden jogi és egyéb segítséget megadnak tagjaiknak, mert az így megszerzett vagyon 10%-a alanyi jogon a területi közösséget illeti. Am vezetőik kiszámították (mint már a világ végét is háromszor) a Földről csak 144.000 ember juthat a mennybe (természetesen csak közülük) ezért célravezető bőkezűen adakozni. És adakoznak is. A sors(?) fintora, hogy a kisemmizett, rosszabb esetben fedél nélkül maradt nyomorultat előbb-utóbb megállítja az utcán két mosolygó ember kezükben képes újság, az oroszlán oldalára őzike hajtja a fejét... Az államot és minden más egyházat sátáninak minősítenek. Az, hogy rólunk, keresztyénekről mit gondolnak a Jehova Tanúi, szerintem igazából senkit sem érdekel. Az államot, pedig mi sem tartjuk egészen angyalinak, elég, ha csak a most folyó véres háborúkra gondolunk... Akkor hát mi a baj ezzel? Egy tőlünk néhány háznyira lakó Jehova Tanúja mesélte többünknek meglegőltén, hogy édesanyja érettségije után 150.000 Ft-os fizetéssel bejelentette a BT-jébe ahol egy percet sem dolgozott, igaz fizetést sem kapott. A színlelt munkaszerződés csak azt szolgálta, hogy éveken keresztül a legmagasabb járandóságot tudja felvenni az államtól. Mint mondta számára teljesen közömbös, hogy a már milliós nagyságrendű összeget verejtékkel megtermelt adóforintokból fizetik; ők a sátáni államon vesznek tiszta lelkiismerettel elégtételt.

Hogy ne illethessenek bennünket az igazságtalanság vádjával nevük és címük a Vének Tanácsának rendelkezésére áll.

Bár titok, de nyílt titok: vannak olyan szexuális orientáltságú összejöveteleik, amiről had ne mondjak véleményyt.

Igaz ismertek nagyon szimpatikusnak látszó tulajdonságaik is: pl. Jehova Tanúi nem fognak fegyvert...

Ha minden magyar így tett volna, lenne-e országunk, lenne-e nemzetünk? Valamennyi jó érzésű ember gyűlöli az erőszakot, de hazánkat, szeretteinket rajtunk kívül nem védi meg senki. Persze a honvédelemre, a fegyveres bűnüldöző szervekre, a rendőrségre igényt tartanak és igénybe is veszik. Mi nem fogunk fegyvert – tesz fel fehér kezüket –, mi üdvözülünk. Kétszínű és álságos ez a magatartás.

Egy másik: Jehova Tanúi mindig igazat mondanak.

Már alapítójuk, Russel 1913-ban Ontarióban egy bírósági tárgyaláson eskü alatt háromszor hazudott kardinális kérdésben bizonyítottan (el is vesztette perét.) Ma sincs ez másként, ha a szervezet érdeke úgy kívánja kötelességből, habozás nélkül megteszik. Az amerikai vezetés mind ismeretszerzésben, mind gondolkodásban korlátozza őket, ezért szűklátókörűek, könnyen fanatizálhatók, amit maximálisan kihasználnak. Hivatalosan közzé tett adatuk szerint egy átlagos Jehova Tanúja heti(!) 17,5 órát tölt térítéssel, közösségi szolgálattal. A megkötöttség, a napi frusztráció, rettegés a kirekesztéstől, félelem a vezetőktől nem marad nyom nélkül: lelkiileg és pszichésen egyaránt sérülnek. Adódik a kérdés, hogyan viszonyuljunk hozzájuk? Egyrészt, mint a beteg gyermekhez; gyógyító szándékkal, szeretettel, de vigyázva nehogy ránk tüsszentsen. Másrészt preventíven: udvariasan, de határozottan kérjük meg, hogy szeretteinket töröljék a listáikról, hagyjanak fel az egyre erőszakosabb térítéssel, családjaink bomlasztásával. Vannak önkormányzatok, ahol szabályozták ez irányú tevékenységüket, hogy megkíméljék a lakosságot a rendszeres és egyre tolatódó zaklatástól. Jó lenne ha... Dr. Gassmann könyvében ennél tovább megy és jó tanácsokat ad, hogyan vezethetjük vissza őket a vezetőik elképzelt Jehovától az élő Istenhez, bár ezt illetően maga is szkeptikus, mert pokolian nehéz szembesülniük azzal a tévedésükkel, amire az egész életüket feltették: hogy nem mindenki fölött álló kiválasztott emberek, hanem csak egy olyan szekta tagjai, amiből tizenkettő egy tucat. Alapismervük: az egyedüli igaz a miénk, mert akivel ezt a tételt elfogadtatják annak mindent el kell fogadni – tettség szerint manipulálható. De megtörténik a csoda; volt vezetőik járnak az országot és tartanak felvilágosító előadásokat, ám sajnos a brooklyni vezetés előre látó és agyafúrt volt: velük már nem szabad találkozni, beszélni a feléjük nyújtott kezét elfogadni. Természetesen nem lehetünk kritikátlanok egyházainkkal szemben sem; látnunk kell hibáinkat, mulasztásunkat vállalnunk kell felelősségünket abban, hogy Isten után vágyódó emberek végül szekták hálójában kötnek ki. Nekem sem az volt a szándékom, hogy önkritika helyett Jehova Tanúin ejtsek újabb sebeket, de úgy érzem, ha valamiről nem lehet jó lelkiismerettel hallgatni, akkor nem szabad hallgatni.

Hogy megóvjuk a társadalmat, a családot, megőrizzük gyermekeink szemének csillogását, a fényt, a szépet, a jót, mindazt, ami elengedhetetlen emberi méltóságunk megtartásához.

Bretka Ferenc

Régiós program naptár:

2008. december

December havi nágoci támogatás: Enying

dec. 16. 09.00 Lelkészkör (Balatonszárszó)

dec. 13. 15.00 Presbiteri konferencia (Látrány)

2009. január

Január havi nágoci támogatás: Balatonszárszó

jan. 13. 18.00 Elnökségi ülés (Ságvár). Meghívott vendégek: a hivatalba lépett dunántúli püspök és a somogyi esperes

jan. 20. 09.00 Lelkészkör: Látrány

jan. 31. 14.00 Séllyei-kupa (Szólád, bibliai történetmondó verseny)

2009. február

Február havi nágoci támogatás:

Köröshegy, Bálványos

feb. 14. 09.00 Küldöttgyűlés (Balatonszabadi)

feb. 17. 09.00 Lelkészkör: Balatonöszöd

2009. március

Március havi nágoci támogatás: Szólád

márc. 2. 08.00 „Körünkben” újság böjti számának megjelenése

márc. 10. 18.00 Elnökségi ülés (Ságvár)

márc. 17. 09.00 Lelkészkör (Nágocs)

márc. 28. 14.00 Séllyei-kupa (Látrány)

Ebben az évben is szeretettel várunk az **adventi kézműves házban**, ahol sok érdekesség, meglepetés, különlegesség vár rád!

Vendégeink: a Dániel Ifi

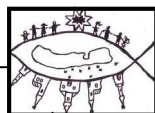
Helyszín: Köröshegy, Faluház.

Időpont: 2008. november 30. vasárnap 15 óra

17 órakor együtt gyűjtjük meg az első adventi gyertyát!

Hozd magaddal szüleidet is, akiknek külön programról gondoskodunk!

Adventi Csendes Nap– Köröshegy

„Menjete el, vigyék hírl, amit láttatok és hallottatok: Vakok látnak, sánták járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, a szegényeknek az evangélium hirdettetik”

Szeretettel hívjuk és várjuk a dél-balatoni régió gyülekezeteit regionális adventi csendesnapunkra!

Helyszín: Köröshegy Faluház

Időpont: 2008. november 30. vasárnap 15 óra

Program

15 órától: Filmvetítés és beszélgetés a Lepramisszióról

Vendég: Riskóné Fazekas Márta, a Lepramisszió magyarországi elnöke

17 órától: Adventi gyertyagyújtás a Faluház előtt, szeretetvendégség

A program ideje alatt a Faluházban a gyerekek részére kézműves foglalkozást tartunk!

Ez (vagy akár egy egész oldal) itt az Ön gyülekezetéről tudósító cikk helye!

A beszámolót közvetlenül a szerkesztőség címére is lehet küldeni.

KÖRÜNK BEN

A Dél-Balatoni Református Gyülekezetek Regionális Együttműködésének időszakos hírlevele

Szerkesztették: Nádasdi Péter, Iván Géza

Tördelés és utómunkálatok: Vasárnapi Levél Szerkesztői Csapata, Enying

Kedves Olvasónk! Szívesen fogadjuk a lappal kapcsolatos észrevételeit és véleményét. Lapunk célja, hogy pontos és naprakész híradásokkal szolgáljon Régiókn gyülekezetei számára. Amennyiben úgy érzi, hogy véleménye hasznára lehet a lap készítői számára, kérjük, hogy ossza meg velünk az alábbi postai vagy elektronikus levélcímeken.

A szerkesztőség címe: 8130 Enying, Kossuth Lajos u. 48.

Tel: 06-22-372-019

E-mail: ref.enyiing@gmail.com

Kérjük, hogy elektronikus levél küldésekor a tárgy mezőbe ezt írják: „Körünkben”, mivel a szerkesztőség leveleit levélszűrő kezeli! Köszönjük. A beérkezett kéziratokat fölötté nagy becsben tartjuk. Körünkben a hálón: 3w.refregio.extra.hu